Igitur post Beatae Regiswindis Martyris christi
gloriosam immolationem aliquod exhaustis annis
Pius ac misericors Rex Regum in Corona Virginum
christi non ferens sponsam suam in suo iam sponsi
thalamo manentem societatem divinis agglutinari
sepulchris cuius esset meriti miro est dignatus
modo ostendere. Ecclesia domicilla parietinis lig-
neorum instrumento per longum tempus ibi du-
rante nocte quadam quibusdam viuis sine vocib.
clamans nomen christi Martyrem vocari me-
moria communis subtractam haud condignam
sub conclusio sortiri parisatorium versus sepulchrum
Virginis magno fragore pars aliqua cecidit.
ac si ingressum illi non ostiarius sed largius
patere cuperet. Quod cum mane die altera
Cives Rusticani conspicarent, nec tamen quid
in re esset omnino sensere nescirent vetare,
cive volentes ad muros Carpentarijs suadebant
nec fere sumib. vel bestijs domus Dei direpta pa-
teret. Cumque transacto parvo intervallo, iterum
ac iterum supra tumulum Virginis vigilantur
videre coepere nonnulli immutari de Civibus
loci asserentes, quod non verisimile sed simplicitate
verius fuit: quia propter innocentiam puellitam
Martyriali bravio in celis palmatam talia fuerunt
indicia. Iam vero Sanctae Virginculae parentes
nativa habitatione Norica Palsingiis oriundi
cum omnib. nobilib. suis Francigenis dorsum dede-
runt et quid superna clementia erga natam
suam ageret minime scire poterant. In anno Dni.

V. Reginswindis

Stuttgt. LB, hist. fol. 939